

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jana Passera, v právní věci žalobce: **J. J.**, zastoupen Mgr. Martinem Pechem, advokátem se sídlem Malá 6, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 5. 2011, čj. 17 A 69/2010 - 28,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 5. 2011, čj. 17 A 69/2010 – 28, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění

I.

[1] Krajský úřad Plzeňského kraje (dále „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 4. 11. 2010, čj. DSH/14475/10, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Kralovice ze dne 27. 9. 2010, čj. OD-22186/10-873/2009-Cer, a toto rozhodnutí potvrdil. Oba správní orgány vycházely z toho, že žalobce spáchal přestupky na úseku silniční dopravy dle § 23 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), kterých se dopustil ve dnech 13., 18. a 24. 11. 2009 tím, že jako řidič nákladního automobilu o celkové hmotnosti nad 3,5 tuny, užívaného pro podnikání v nákladní dopravě, nevykonal nepřerušenou přestávku v práci nejméně 45 minut po celkové době práce 4,5 hodiny, resp. tuto přestávku nenahradil ani kombinací přestávek kratších, takže překročil v těchto případech maximální dobu nepřetržitého výkonu práce o víc jak 10 %,

čímž porušil čl. 7 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006 o harmonizaci některých předpisů v sociální oblasti, týkajících se silniční dopravy.

[2] Městský úřad Kralovice rozhodl ve věci přestupků žalobce podle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích dvakrát. V rozhodnutí ze dne 13. 5. 2010, zn. OD-11104/10-873/2009-Cer. 104/10-873/2009-Cer, uznal žalobce vinným ze spáchání specifikovaných přestupků dne 13. 7., 10., 12., 13. a 14., 20. a 24. 8., 2., 4. a 21. 9., 1., 6. 7., 12., 19. a 21. 10., 13., 18., 19. a 24. 11. 2009 a uložil mu pokutu ve výši 7000 Kč. Žalobce se odvolal a v odvolání uvedl, že nesouhlasí se skutkovými i právními závěry napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí označil za nepřezkoumatelné, jelikož není zřejmé, zda ho správní orgán uznal vinným jedním nebo více přestupky. Kromě toho poukázal na to, že nebyl upozorněn, že je stíhán také za porušení čl. 15 nařízení Rady (EHS) č. 3821/85, tedy za nesprávné přepínání záznamového zařízení. Rovněž namítl, že v přestupkovém řízení prokázal zásadní vady tachografického zařízení v jeho vozidle, které mohly mít vliv na správnost naměřených a zaznamenaných hodnot. V čem měla vada zařízení spočívat, v odvolání neuvedl. Odkázal na protokol o projednání přestupku, ve kterém je vada charakterizována tvrzením, že existuje „*rozdíl mezi výpisem z tachografu a údajem na kartě. Tento rozdíl může být od tří do deseti minut.*“

[3] Krajský úřad Plzeňského kraje rozhodnutím ze dne 24. 8. 2010, čj. DSH/7707/10 napadené rozhodnutí Městského úřadu Kralovice zrušil. Uznal zčásti za oprávněnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v tom, že z užití singuláru („*...se uznává vinným ze spáchání přestupku*“) není jednoznačně patrné, že žalobce se dopustil řady přestupků. Právem také žalobce namítl, že byl stíhán za porušení čl. 15 Nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 bez toho, že by mu bylo sděleno obvinění z takového protiprávního jednání. Žalovaný jako odvolací orgán dovodil závažné vady řízení o přestupku, nikoli výhradě žalobce, že správní orgán neověřil dostatečně správnost tachografického zařízení proto, že ve věci nevyžádal znalecký posudek. Námitku uvedení jiné registrační značky vozidla žalobce ve sdělení obvinění a rozhodnutí označil za zřejmou chybu v psaní.

[4] V rozhodnutí ze dne 27. 9. 2010, zn. OD-22186/10-873/2009-Cer, poté uznal Městský úřad Kralovice žalobce vinným ze spáchání přestupků dle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, kterých se dopustil ve dnech 13., 18. a 24. 11. 2009 tím, že porušil ustanovení čl. 7 Nařízení Evropského Parlamentu a Rady č. 561/2006 o změně nařízení Rady (EHS) č. a (ES) č. 2135/98, protože nerespektoval povinné přestávky v práci. Za tyto přestupky uložil žalobci pokutu ve výši 3000 Kč.

[5] V odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný namítl „*nesprávný úřední postup zasahujícího policisty*“ dvěma chybnými úkony, jednak neoprávněnou manipulací s digitální kartou řidiče, totiž jejím vynětím z tachografického zařízení bez správného zaznamenání tohoto úkonu., jednak i tím, že policista nezobrazil na požádání žalovanému údaje z digitální karty řidiče, takže žalobce neměl k dispozici žádný korektiv údajů, později poskytnutých správnímu orgánu, neměl tedy možnost se k nim vyjádřit a byl tak zkrácen na svých právech. Jestliže správní orgán neprovedl žalobcem navržený důkaz výslechem zasahujícího policisty k prokázání či vyvrácení žalobcových tvrzení, je třeba aplikovat obecnou zásadu, podle níž se v pochybnostech má postupovat ve prospěch obviněného, a tvrzení žalobce vyhodnotit jako pravdivé. Dále žalobce namítl již dříve podrobněji

nespecifikovanou „zásadní vadu tachografického zařízení“ a možný vliv této vady na správnost naměřených hodnot.

[6] Rozhodnutím ze dne 12. 11. 2010, čj. DHS/14475/10, žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí Městského úřadu Karlovice potvrdil. Žalobce byl uznán vinným jen za ty přestupky, které žalovaný považoval za nepochybně prokázané zobrazením z digitální karty řidiče hned při provedení silniční kontroly, tedy způsobem, který žalobce nezpochybnil a protokol o výsledku kontroly podepsal. Namítanou vadu tachografického zařízení vypořádal žalovaný odkazem na odborná vyjádření autorizovaných firem, ze kterých vyplývá plná funkčnost digitální karty řidiče - žalobce a u tachografického zařízení jen posun v čase v tom smyslu, že zaznamenané údaje (tedy počátek i konec pracovního výkonu a přestávky v práci) byly posunuty o stejný časový úsek. Taková „vada“ neměla na hodnocení jednání žalobce, ve vztahu k porušení povinnosti konat přestávky v práci, žádný význam.

II.

[7] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce správní žalobou u Krajského soudu v Plzni, ve které uvedl tři argumenty. Za prvé namítl nezákonnost rozhodnutí [a)], a to zpochybněním právní úvahy správních orgánů o souběhu tří přestupků namísto jejich kvalifikace jako pokračujícího přestupku, spáchaného třemi útoky. Tuto námitku zdůvodnil poukazem na „*blízkou časovou souvislost a typovou shodnost*“ svého jednání.

[8] Dále namítl nezákonný postup při získávání důkazů ve věci prokazování přestupkového jednání [b)], spočívající v nesprávném postupu policie při manipulaci s digitální kartou řidiče. Navržený důkaz k překonání uvedené výhrady, výslech zasahujícího policisty, nebyl proveden. Podle žalobce proto řízení zůstalo neúplné a rozhodnutí správního orgánu je z toho důvodu nepřezkoumatelné.

[9] Konsekventně také poukázal na zásadní vadu tachografického zařízení [c)] svého vozidla, přičemž se neztotožnil s názorem správních orgánů, že zjištěná vada neměla na správnost zjištěných údajů vliv. Žalobce vlastně tvrdil, že nebylo prokázáno, zda se přestupkového jednání dopustil.

III.

[10] Krajský soud napadené rozhodnutí žalobce zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V rozhodnutí vycházel soud z § 75 odst. 1 s. ř. s. (rozhodující skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu) a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Hmotněprávní úpravu představuje v dané věci jednak zákon o přestupcích a dále nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006 ze dne 31. 12. 2009. S žalobními námitkami se vypořádal takto:

a) Námitka nezákonnosti rozhodnutí žalovaného

[11] V argumentaci krajský soud odkázal na standardní judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá nutnost použití obdobných principů pro trestání soudní i správní.

V řízení o správním deliktu je namístě analogická aplikace pravidel stanovená trestním právem, viz rozsudek ze dne 16. 4. 2008, čj. 1 As 27/2008 - 6. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, čj. 8 As 17/2007 – 135, poukázal na právní větu „*Je proto např. vyloučen souběh správních deliktů tam, kde se jedná o pokračující … delikt…*“. Při absenci definice „pokračování v přestupku“ v zákoně o přestupcích odkázal krajský soud na definici pokračování v trestném činu dle § 89 odst. 3 zákona č. 140/1961 Sb., resp. § 116 zákona č. 40/2009 Sb. (trestní zákon). Jedná se o splnění podmínek 1) vedení útoků spojených jednotným záměrem, 2) naplnění stejné skutkové podstaty, 3) spojení stejným nebo podobným způsobem provedení a 4) blízká souvislost časová a souvislost v předmětu útoku. Všechny uvedené podmínky byly podle krajského soudu splněné. Jednotný záměr soud nalezl v žalobcově vědomé nedbalosti při páchání dílčích útoků. Námitku nesprávného hodnocení jednání žalobce jako vícečinného stejnorodého souběhu přestupků, namísto pokračujícího přestupku, spáchaného třemi dílčími útoky, proto uznal za oprávněnou, a to včetně nesprávné aplikace § 12 odst. 2 přestupkového zákona, který u pokračujícího přestupku použit být nemůže.

b) Námitka nezákonného získání důkazů

[12] Tuto námitku krajský soud nesdílel. Vycházel přitom z úvahy, že orgány policie v rámci své kompetence kontrolují mimo jiné i to, zda řidiči dodržují doby řízení vozidla, přestávky a odpočinek řidiče. To tedy znamená, že kontrola žalovaného dne 25. 11. 2009 měla zákonnou oporu. Nesprávné vynětí digitální karty řidiče představovalo maximálně vadnou manipulaci, nikoliv nezákonné získání relevantních skutkových podkladů, a nemohlo ovlivnit správnost zjištěného nedodržování přestávek v práci. Výhradu žalobce, že mu policie nezobrazila údaje z karty řidiče, krajský soud nepovažuje za významnou. V posuzované věci se jednalo jen o ty případy nedodržení bezpečnostních přestávek, které byly nepochybně zjištěné (a zobrazené) při kontrole dne 25. 11. 2009. K těmto zjištěním měl žalobce možnost se vyjádřit a také to udělal podpisem kontrolního záznamu a vyjádření v protokolu o výsledcích kontroly. Jiné případy (nezobrazeného) záznamu žalobcem nedodržených přestávek v práci nebyly v napadených rozhodnutích zohledněny. Pokud by výslech zasahujícího policisty měl sloužit jen k potvrzení bezvýznamných okolností, pak neprovedení takového důkazu nemohlo mít žádný vliv na věcnou správnost rozhodnutí.

c) Námitka významu zásadní vady tachografického zařízení

[13] Námitku vypořádal krajský soud stejně jako žalovaný poukazem na odborná stanoviska, která si opatřil Městský úřad Kralovice. Odborná stanoviska se zabýval údajnou vadou digitální karty řidiče a také stručně specifikovanými vadami tachografického zařízení ve vozidle žalobce. Tachografické zařízení vykazovalo rovnoměrný časový posun záznamu o víc než 20 minut. Odborná stanoviska hodnotil krajský soud jako přesvědčivá a nevzbuzující žádné pochybnosti, takže provedení znaleckého posudku považoval k prokázání technických parametrů zařízení za nadbytečné. Časový posun záznamu údajů tachografického zařízení neměl vliv na relevantní údaje o vzájemném časovém poměru činností řidiče (došlo ke stejnému časovému posunu všech zaznamenaných údajů).

IV.

[14] Rozsudek krajského soudu napadl žalovaný (stěžovatel) včasnou kasační stížností pro jediný důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nezákonnost napadeného rozsudku spočívá dle stěžovatele v posouzení přestupkového jednání jako pokračujícího jednání spáchaného více (zde třemi) útoky. Stěžovatel není srozuměn s posouzením časové souvislosti žalobcova jednání za situace, kdy mezi jednotlivými útoky byla časová proluka několika dnů, provázená zejména přerušením pracovní činnosti. Stěžovatel namítá, že jednáním žalobce nebyla naplněna ani podmínka „jednotného záměru". Ten by musel existovat již v okamžiku spáchání prvého přestupkového útoku, neboť právě jediná vůle musí být všem útokům společná. Stěžovatel následně, na podporu tvrzení, že žalobcovo jednání představuje souběh jednotlivých přestupků, připojuje hypotetickou úvahu na téma pokračování přestupkové činnosti řidičem z povolání ve vztahu k jeho způsobilosti vůbec takové povolání vykonávat.

V.

[15] Žalobce podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém obsáhle polemizoval na téma posouzení svého přestupkového jednání jako pokračujícího jednání a nikoli jako vícečinného souběhu stejnorodého. Vyjádřil v té souvislosti názor, že *„je logicky nemožné pojmově pokračovat v nedbalostním jednání právě kvůli tomu, že u nedbalostního jednání schází a nutně scházet musí jednotný záměr na pokračování v přestupkové činnosti."* Z faktu svého proškolení v předpisech o pracovních povinnostech v dané oblasti dovozuje, že jeho jednání, posuzované jako přestupek, nebylo evidentně nedbalostní, ale bylo spácháno minimálně v nepřímém úmyslu. Úmyslně konal přestávky v práci kratší, než závazně ukládá citovaná evropská legislativa proto, že tak si právní úpravu vyložil. Na podporu tohoto závěru uvedl, že *„již v řízení před správním orgánem 1. stupně, vysvětlil své jednání nesprávnou interpretací citovaných nařízení Rady (ES)."* Na základě tohoto tvrzení žalobce formuloval princip úmyslného jednání v omylu *[„je u něj (žalobce) logicky dán i společný záměr pokračování v přestupkové činnosti, protože u všech dílčích pochybení postupoval se stejným úmyslem resp. v tomtéž omylu."*].

VI.

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanoveními § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[17] Klíčovou problematiku řízení o kasační stížnosti tvoří posouzení přestupkového jednání žalobce z hlediska jeho povahy pokračujícího jednání, nebo jednání ve vícečinném souběhu. Jiné námitky a výhrady nejsou v kasační stížnosti obsaženy a nedovolává se jich ani sám žalobce. Jen pro větší srozumitelnost proto Nejvyšší správní soud sumarizuje, že žalobce byl uznán vinným za jednání, naplňující skutkovou podstatu přestupku dle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích tím, že ve třech případech výkonu práce řidiče z povolání nerespektoval povinnost dodržování bezpečnostních přestávek v práci v rozsahu dle článku 7 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006 ze dne

15. 3. 2006 o harmonizaci některých předpisů v sociální oblasti týkajících se silniční dopravy, o změně nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 a (ES) č. 2135/98 a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 3820/85, upravujícího povinné přestávky v práci řidičů nákladních vozidel z povolání.

[18] Naléhavost respektování této povinnosti vyplývá ze samotné materiální podstaty obecného chráněného zájmu, totiž bezpečnosti silničního provozu, jehož porušování provázejí závažné důsledky, a to právě také u profesionálních řidičů, často vyvolané jejich pracovním přetěžováním. Pro posouzení existence materiálních a formálních znaků přestupku získal správní orgán dostatek relevantních podkladů, aniž by byly narušeny základní principy přestupkového řízení nebo vznikly oprávněné pochybnosti o legalitě postupu ve správním řízení. Významné je v této souvislosti připomenout, že žalobce nebyl (v řízení po zrušení prvého rozhodnutí Městského úřadu Kralovice) nijak nucen aktivně k objasnění přestupku spolupracovat (zákaz sebeobviňování - § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2010, čj. 8 As 4/2010 - 94, též Ústavní soud v nálezu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08. *(„nemo tenetur se ipsum accusare“)*. Proto také byl zúžen rozsah přestupkového jednání žalobce na tři skutky, zjištěné z karty řidiče při silniční kontrole, a to v souladu se zákonem definovaným oprávněním policie při výkonu dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu (§ 37 odst. 1 zákona č. 111/1994 Sb.), a také v souladu s jedním z cílů citovaného Nařízení č. 561/2006, totiž podpory dohledu nad dodržováním bezpečnostních pravidel v silniční dopravě operativními prostředky při silniční kontrole činností řidiče – viz zejména odst. 33) až 35) základních zásad uvedeného nařízení.

[19] Nejvyšší správní soud obecně zdůrazňuje, že jako pokračující přestupek nelze posoudit jednání, jehož jednotlivé útoky nevykazují shodu všech podmínek (viz odst. [11]), byť některé znaky takového jednání podobné až totožné být mohou. Je třeba zdůraznit, že podmínky (§ 116 tr. zákona per analogiam) musí být splněny kumulativně, neboť každá z nich tvoří nedílnou součást závěru o pokračování protiprávního jednání více útoky.

[20] Proto Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit se závěrem krajského soudu v tom směru, že jednání žalobce je možné posoudit jako pokračující přestupek spáchaný třemi útoky. Některé znaky přestupkového jednání žalobce odpovídají zákonné definici pokračujícího útoku, nikoli všechny podmínky takové kvalifikace jsou ale naplněny.

[21] Žalobce vykonával práci profesionálního řidiče mnoho let a v té době se také průběžně podroboval předepsaným školením z oblasti bezpečného výkonu práce. Ve vyjádření ke kasační stížnosti náhle (poprvé) tvrdí, že jednal v úmyslném omylu v důsledku nesprávného výkladu citované evropské normy. Na tomto místě je nutné zejména zdůraznit, že tvrzení v této podobě není uvedeno především v žádném z procesních podání žalobce (odvolání proti rozhodnutí správního orgánu 1. stupně, žaloba proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu), ve kterých žalobce důsledně staví svou argumentaci na existenci podstatné vady tachografického zařízení v jeho vozidle, zpochybňující hodnověrnost údajů získaných jeho prostřednictvím, případně na jiných shora uvedených skutečnostech, mezi kterými však úmyslně mylný výklad citovaného nařízení přítomný není. Je pravděpodobné, že žalobci byly jako profesionálnímu řidiči jeho povinnosti podle ustanovení citovaného nařízení dobře známé. V takovém případě by mohl být něčím

motivován jednat v přímém úmyslu známé povinnosti porušit. Tak ostatně jednání žalobce charakterizoval Městský úřad Kralovice v rozhodnutí ze dne 27. 9. 2010, čj. OD-22186/10-873/2009-Cer, v rámci hodnocení přitěžujících okolností žalobcova jednání. Pokud by si žalobce dotčené předpisy vyložil nesprávně, nemůže se jednat o úmysl, nýbrž o formu nedbalosti ve smyslu § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích.

[22] Není jasné, proč by jednání, posouzené jako přestupek, nemohlo být „*evidentně pojmově nedbalostní*“, jak žalobce tvrdí. Naopak, zákon o přestupcích nedbalostní formu zavinění předpokládá jako princip (§ 3) a vylučuje pouze v případech, kde výslovně požaduje úmyslné zavinění. To není případ přestupku dle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích. Z předpokladu důkladného školení žalobce v oblasti předpisů o bezpečnosti práce, který nebyl v řízení zpochybněn, vyplývá právě subjektivní stránka přestupku, tedy zavinění žalobce přinejmenším ve formě nevědomé nedbalosti - § 4 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Žalobcem užitý pojem úmyslného omylu představuje spíš pokus vylepšit argumentaci o přípustnosti kvalifikace jednání jako pokračujícího přestupku. V té souvislosti je třeba zdůraznit, že chráněný zájem ve zkoumané věci tvoří obecně bezpečnost provozu na pozemních komunikacích (jako u řady přestupků na úseku dopravy), nikoli třeba konkrétní délka povinné přestávky v práci, která může představovat speciální předmět přestupkového jednání ve smyslu § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích.

[23] Pro závěr o tom, že by jednotlivé útoky žalobce spojoval jednotný záměr, neposkytuje dosavadní důkazní řízení dostatečnou opru. Z ničeho jednoznačně nevyplývá „jediná vůle“ vést každý dílčí útok, (srovnej Novotný O., a kol.: Trestní právo hmotné, Codex, Praha 1997, str. 64 a násl.), proti obecnému zájmu na bezpečnosti silničního provozu, ale ani případně proti specifickému předmětu, představujícímu povinnost dodržovat předepsané přestávky v práci.

[24] Jednoznačně nelze uzavřít ani úvahu o splnění podmínky časové souvislosti žalobcova jednání. Není jistě vyloučené pokračování útoku i po delší dobu, než několika dnů, jako v posuzovaném případě. O časovou souvislost jednání přesto nepůjde tehdy, kdy jednotlivá jednání představují uzavřené úseky, vnitřně nespojené z hlediska přestupkové kvalifikace jednotným (společným) záměrem. Posouzení subjektivní stránky přestupkového jednání žalobce představuje z toho hlediska významný aspekt, dosud rovněž jednoznačně nepodloženým řízením.

[25] Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 17/2007 - 135 je v posuzované věci třeba interpretovat jinak, než jak to učinil krajský soud v napadeném rozsudku. Vyloučení souběhu správních deliktů v případech, kdy se jedná o pokračující delikt, předpokládá právě existenci podmínek pokračujícího jednání, které v daném případě splněny nebyly. Pak ovšem ani citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu závěr o souběhu správních deliktů nevylučuje.

[26] Tvrzení stěžovatele, že krajský soud za prokázaných okolností nesprávně posoudil právní otázku (kvalifikací jednání žalobce jako jediného pokračujícího přestupku, spáchaného třemi útoky) je tedy oprávněné. V dalším řízení bude třeba doplnit dokazování výkazy o rozsahu školení žalobce o bezpečnosti práce, specificky právě v oblasti

dodržování bezpečnostních přestávek při řízení motorových vozidel, a dalšími důkazy k osobě žalobce jako řidiče. Pokud poté z provedených důkazů posouzených v jejich souvislostech nebude prokázáno, že žalobce jednal od počátku v úmyslu porušovat jemu známou povinnost dodržovat bezpečnostní překážky, tedy také chráněný zájem (ve shora uvedeném obecném nebo specifickém smyslu), nelze jeho jednání posoudit jinak, než jako souběh dílčích přestupků spáchaných z nedbalosti se všemi následky, které z toho vyplývají, a to včetně aplikace ustanovení § 12 odst. 2) věta prvá zákona o přestupcích, jehož užití bude v takovém případě zcela oprávněné. Kasační stížnost je důvodná a Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil - § 110 odst. 1 s. ř. s.

[27] V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu - § 110 odst. 3 s. ř. s. V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne i o nákladech řízení o kasační stížnosti - § 110 odst. 2 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 1. března 2012

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu